

JORNADA DE LA VIDA CONSAGRADA

Cada any, el dia 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor en el Temple, se celebra en tota l'Església la Jornada de la Vida Consagrada. En la seua rica varietat de carismes, els consagrats i les consagrades són una riquesa immensa per a la Comunitat Cristiana per moltes raons: per les iniciatives de vida apostòlica; per la pluralitat de camins que suggerixen per a seguir a Crist mitjançant la vivència dels consells evangèlics, que ens fa pensar en la riquesa insondable de l'Evangelí; i, sobretot, pels fruits de santedat que ha oferit a l'Església al llarg de tota la seua història. Sense la vida consagrada l'Església seria més pobra.

En el context de l'any jubilar que estem vivint, el lema d'enguany ens convida a reflexionar sobre el testimoni que els consagrats oferixen a l'Església i a tota la humanitat: ells estan cridats a ser pelegrins i sembradors d'esperança. Encara que esta vocació és comuna a tots els cristians, ells la viuen amb una radicalitat que ens anima i estimula a tots els batejats, que vivim ocupats en les coses de món, a no oblidar que ací es troba el secret d'una vida cristiana autèntica. La seua vida i les seues persones ens recorden, en primer lloc, que, mentres estem en este món, som pelegrins. En tota peregrinació hi ha un inici, un camí i una meta. Tindre clara la meta és essencial per a trobar el camí que ens porta cap a ella i trobar el sentit de la vida. Quan l'autenticitat en el seguiment és major, més ens acostem a la meta del Regne. L'esperança a arribar a la meta és el que ens sosté en la nostra peregrinació. Els consagrats ens recorden a tots que la meta és el Regne de Déu i que el camí és el mateix Crist.

No sols es tracta de ser pelegrins: el lema d'enguany ens parla de ser sembradors d'esperança. En la nostra peregrinació no podem oblidar que a molts germans els resulta difícil caminar cap al Regne de Déu, perquè viuen situacions tan difícils per a les quals, humanament parlant, no troben eixida. En alguns casos és molt difícil obrir-se a l'esperança en Déu. El papa Francesc ens ha recordat en la butlla L'esperança no defrauda que les obres de misericòrdia són obres d'esperança. Les consagrades i els consagrats són un testimoni viu de la presència d'una Església sembradora d'esperança en el nostre món. Gràcies al lliurament de tantes vides servint als que més patixen, el cor de molts germans nostres s'obri a l'esperança en Déu.

En la festa de la Presentació del Senyor hi ha dos figures que són l'encarnació de les virtuts que ens ajuden a discernir els qui viuen des de l'esperança en Déu: Simeó i Anna. El papa Francesc ens recorda que la paciència és la virtut pròpia dels qui tenen esperança. Quan algú espera en Déu, deixa que siga Ell qui marque els temps del compliment de les promeses. Ells, amb la seua constància en l'espera, respectaven els ritmes de Déu i no es van deixar vèncer per la impaciència. La segona virtut és l'alegria. Simeó veu complit el seu anhel i Ana parlava a tots d'aquell xiquet. Els dos havien vist complides les promeses de Déu. Demanem a Déu que ens ajude a fer vida estes dos virtuts per a ser pelegrins i sembradors d'esperança.

*Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València